

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 8C/83/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614203912
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Tarcala
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2015:8614203912.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník samosudcom JUDr. Matúšom Tarcalom v právnej veci žalobcu Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO: 36 854 140, právne zastúpeného Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o., so sídlom Prievozská 4/B, 821 09 Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanému Lukášovi Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, XXX XX J., o zaplatenie 328,58 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 146,55 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 545,38 Eur od 06.04.2012 do 01.05.2012, 9% ročne zo sumy 542,52 Eur od 02.05.2012 do 10.05.2012, 9% ročne zo sumy 488,04 Eur od 11.05.2012 do 17.06.2012, 9% ročne zo sumy 484,14 Eur od 18.06.2012 do 18.06.2012, 9% ročne zo sumy 427,14 Eur od 19.06.2012 do 05.07.2012, 8,75% ročne zo sumy 427,14 Eur od 06.07.2012 do 17.07.2012, 8,75% ročne zo sumy 423,38 Eur od 18.07.2012 do 25.07.2012, 8,75% ročne zo sumy 366,38 Eur od 26.07.2012 do 02.08.2012, 8,75% ročne zo sumy 305,38 Eur od 03.08.2012 do 09.08.2012, 8,75% ročne zo sumy 248,38 Eur od 10.08.2012 do 14.08.2012, 8,75% ročne zo sumy 239,- Eur od 15.08.2012 do 18.09.2012, 8,75% ročne zo sumy 230,17 Eur od 19.09.2012 do 11.10.2012, 8,75% ročne zo sumy 173,17 Eur od 12.10.2012 do 16.10.2012, 8,75% ročne zo sumy 164,72 Eur od 17.10.2012 do 16.12.2012, 8,75% ročne zo sumy 136,28 Eur od 17.12.2012 do 05.05.2013, 8,5% ročne zo sumy 136,28 Eur od 06.05.2013 do 05.11.2013, 8,15% ročne zo sumy 136,28 Eur od 06.11.2013 do 04.07.2014, 9% ročne zo sumy 136,28 Eur od 05.07.2014 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku v rozsahu 9,23 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 37,41 Eur a to na účet jeho právneho zástupcu Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o., Advokátska kancelária, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca žalobou podanou na tunajšom súde dňa 10.07.2014 žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 328,58 Eur spolu s úrokom vo výške 19,50% ročne zo sumy 198,96 Eur od 05.07.2014 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 253,62 Eur od 05.07.2014 do zaplatenia. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia vo výške 79,06 Eur.

Žalobu odôvodnil tým, že dňa 05.10.2009 vystavil na základe žiadosti žalovaného žalovanému oznámenie o poskytnutí úveru k ČSOB kreditnej karte, ktorým došlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere k ČSOB Kreditnej karte č. XXXXXXXXXXR, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli tiež Obchodné podmienky

pre ČSOB Kreditnú kartu a Podmienky pre vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty. Predmetom zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť za splnenia dohodnutých podmienok žalovanému peňažné prostriedky na čerpanie (úver) do výšky úverového limitu 450,- Eur, pričom žalovaný bol oprávnený úver čerpať od 05.10.2009. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť dlžnú sumu (zostatok čerpaného úveru, úroky a poplatky) ku dňu uzávierky, najneskôr v deň splatnosti, t.j. 5. deň v mesiaci, v ľubovoľnej výške, najmenej vo výške minimálnej splátky 5% z dlžnej sumy, najmenej 15,- Eur. Žalovaný nedodrжал platobnú disciplínu, na ktorú sa zaviazal, v dôsledku čoho žalobca v súlade s bodom 9.1 Všeobecných obchodných podmienok určil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 05.04.2012 a vyzval žalovaného k úhrade dlžnej sumy. Dlžná suma 328,58 Eur pozostáva z istiny vo výške 198,96 Eur, úroku vyčísleného ku dňu 04.07.2014 vo výške 64,66 Eur a úroku z omeškania vyčísleného ku dňu 04.07.2014 vo výške 64,96 Eur.

Okresný súd Svidník dňa 26.08.2014 vydal platobný rozkaz č.k. 7Ro/49/2014-23, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobou uplatnenú sumu v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, alebo aby v rovnakej lehote podal proti platobnému rozkazu odôvodnený odpor.

Platobný rozkaz sa nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk. Preto ho Okresný súd Svidník uznesením sp. zn. 8C/83/2014 zo dňa 17.03.2015 zrušil.

Žalovaný sa k podanej žalobe písomne nevyjadril.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalobca, jeho právny zástupca a ani žalovaný. Právny zástupca žalobcu svoju neúčast' ospravedlnil hospodárnosťou konania podaním zo dňa 19.02.2015, súhlasil s pojednávaním bez jeho prítomnosti a bez prítomnosti žalobcu. Žalovaný svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, pričom predvolanie mu bolo doručené náhradným spôsobom (zásielka s predvolaním sa vrátila súdu ako neprevzatá v odbernej lehote dňa 04.03.2015). Preto súd prejednal a rozhodol vec na pojednávaní v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovaného v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O.s.p.") s prihladením na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi - oboznámením s obsahom spisu a to návrhom na začatie konania, oznámením o poskytnutí úveru čl. 9, Obchodnými podmienkami pre ČSOB Kreditnú kartu čl. 11, Podmienkami pre vydanie a používanie ČSOB Kreditnej Karty čl. 12 - 14, oznámením o zosplatnení úveru čl. 15 a prislúchajúcou doručenkou čl. 16, Vyčíslením pohľadávky čl. 17, Špecifikáciou nároku čl.32-33 a následnými tabuľkami na čl.34-51, ospravedlnením z pojednávania právneho zástupcu žalobcu zo dňa 19.2.2015 a zistil tento skutkový stav:

Dňa 05.10.2009 bol na základe žiadosti žalovaného (č. 003370859R) zo strany žalobcu žalovanému oznámené, že mu je zo strany žalobcu poskytovaný úver k ČSOB Kreditnej karte do výšky úverového limitu 450,- Eur s tým, že úver môže čerpať počnúc dňom 05.10.2009. Na základe uzatvorenej zmluvy bola žalovanému na pobočke vydaná kreditná karta. V oznámení o poskytnutí úveru bolo stanovená úroková sadzba 18,50% p.a. a debetná úroková sadzba 30,00% p.s. s tým, že aktuálne priemerná hodnota úrokovej miery pre kreditné karty zverejnená podľa § 7a ods. 2 zákona č. 258/2001 Zb. je 19,38% p.a.. Úroková sadzba v zmysle zmluvy v uvedenej výške mala byť platná do doby, pokiaľ zmluvné strany nedohodnú inú sadzbu spôsobom podľa článku VIII bodu 10 Podmienok pre vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty. Deň splatnosti bol v zmluve uvedený ako vždy 5. deň v mesiaci.

Žalovaný sa zaviazal vrátiť peňažné prostriedky čerpané prostredníctvom karty v mesačných splátkach v ľubovoľnej výške, minimálne však vo výške minimálnej splátky, pričom minimálna výška povinnej minimálnej splátky predstavovala 5% z dlžnej sumy, avšak minimálne 15,- Eur (bod VIII bod 3 Podmienok pre vydanie a používanie ČSOB kreditnej karty - ďalej len „PVP KK“).

Z článku VIII. ods. 10 PVP KK, vyplýva, že úroková sadzba je pohyblivá a dohodnutá na dobu neurčitú. Banka má právo kedykoľvek meniť výšku úrokovej sadzby. Každú zmenu výšky úrokovej sadzby Banka oznámi Klientovi písomne vo Výpise, na výveske v pobočkách a na internetovej stránke banky.

Z článku VIII ods. 11 PVP KK vyplýva, že držiteľ karty môže využiť Bankou ponúkané bezúročné obdobie v prípade bezhotovostných a hotovostných transakcií a to len vtedy, keď do Dňa splatnosti uhradí celkovú Dlžnú sumu uvedenú vo výpise. Ak držiteľ karty neuhradí celkovú Dlžnú sumu najneskôr v Deň splatnosti, úročí Banka čerpané peňažné prostriedky úrokom podľa bodu 10 tohto článku odo dňa zúčtovania príslušnej Transakcie.

Z článku VIII. ods. 14 PVP KK vyplýva, úverový limit nie je možné prekročiť. V prípade, že Držiteľ karty Úverový limit prekročí, bude sa suma, o ktorý bol úverový limit prekročený, úročiť debetnou úrokovou sadzbou dohodnutou v Zmluve.

Z oznámenia o zosplatnení úveru zo dňa 12.04.2012 súd zistil, že žalobca vyhlásil celú pohľadávku za splatnú ku dňu 05.04.2012 a zároveň vyzval žalovaného na zaplatenie zostatku Úveru (ku dňu 23.04.2012 vo výške 562,51 Eur) pod následkom súdneho vymáhania nároku. Z doručenky na č.l. 16 súd zistil, že žalovaný si zásielku s predčasným zosplatnením úveru prevzal dňa 02.05.2012.

Z prehľadovej tabuľky úveru predloženej žalobcom (v spise na č.l. 34) súd zistil, že ku dňu zosplatnenia úveru (05.04.2012) bola pohľadávka banky voči žalovanému vo výške 555,65 Eur pozostávajúca z omeškanej istiny vo výške 545,38 Eur a nezaplatených úrokov z omeškania vo výške 10,27 Eur. Z výpisu transakcií na účte žalovaného predloženého žalobcom (v spise na č.l. 35 až 51) súd zistil, že po zosplatnení žalovaný žalobcovi zaplatil čiastočnými úhradami: dňa 02.05.2012 sumu 2,86 Eur; dňa 11.05.2012 sumu 54,48 Eur; dňa 18.06.2012 sumu 3,90 Eur; dňa 19.06.2012 sumu 57,- Eur; dňa 18.07.2012 sumu 3,76 Eur; dňa 26.07.2012 sumu 57,- Eur; dňa 03.08.2012 sumu 61,- Eur; dňa 10.08.2012 sumu 57,- Eur; dňa 15.08.2012 sumu 9,38 Eur; dňa 19.09.2012 sumu 8,83 Eur; dňa 12.10.2012 sumu 57,- Eur; dňa 17.10.2012 sumu 8,45 Eur a dňa 17.12.2012 sumu 28,44 Eur. Spolu tak po zosplatnení zaplatil sumu 409,10 Eur.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa § 504 Obchodného zákonníka dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, keď ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Z vykonaného dokazovania mal súd za nesporne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol právny vzťah zo zmluvy o vydaní kreditnej karty, uzatvorenej podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, v spojení s § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na základe tejto zmluvy poskytol žalobca žalovanému úver a úverovú kartu na čerpanie úveru s úverovým

rámcom, pričom žalovaný sa zaviazal vrátiť čerpaný úver. Žalovaný úver čerpal, no riadne a včas ho nesplácal, čím porušil zmluvnú povinnosť. Na základe uvedeného žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 05.04.2012 a zároveň vyzval žalovaného na zaplatenie úveru pod následkom súdneho vymáhania nároku. Na výzvu žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy po zosplatnení žalovaný reagoval čiastočnými úhradami.

Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 566 ods. 2 OZ pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.

Žalobca je obchodnou spoločnosťou (bankou), pričom poskytovanie úverov je predmetom jeho obchodnej činnosti. Žalovaný je (a aj v čase uzatvárania zmluvy bol) fyzická osoba - nepodnikateľ. Predmetná zmluva je preto v § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka zmluvou spotrebiteľskou, kde žalovaný vystupuje v pozícii spotrebiteľa. Preto súd pri právnom posúdení nárokov z uvedenej zmluvy vychádzal z ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 a 10 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. "formulárové zmluvy"). Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (cit. ust. § 53 ods. 5 OZ). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

Po posúdení uplatneného nároku dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je v celom rozsahu dôvodný len čo do času predčasného zosplatnenia úveru. V konaní nebolo spochybnené (žalovaný sa aj napriek doručeniu žaloby s výzvou na vyjadrenie sa k žalobe nevyjadril a nárok nespochybnil) to, že žalovaný čerpal poskytnutý úver v uvedenom rozsahu na základe platnej zmluvy a že by k predčasnému zosplatneniu zo strany žalobcu malo dôjsť neoprávnene.

Vychádzajúc zo špecifikácie uplatnenej pohľadávky je zrejmé, že žalobca si okrem istiny uplatňuje aj kapitalizované úroky a kapitalizované úroky z omeškania ku dňu 04.07.2014 a následne aj od 05.07.2014 do zaplatenia. Podľa názoru súdu však žalobca nemá nárok na zmluvné úroky za čas po zosplatnení úveru, t.j. po 05.04.2012, pretože za toto obdobie má nárok na úroky z omeškania a opačným výkladom by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/30/2012 zo dňa 30.05.2012, podľa ktorého, cit.: "V predmetnej veci súd prvého stupňa správne uzavrel, že podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka.

Takýto záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

Na tomto výklade a ustálenej súdnej praxi nič nemení ani citované ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, o ktoré opiera svoje odvolanie žalobca a podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia.

Toto ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch má na mysli situáciu, kedy spotrebiteľ - dlžník svoj dlh riadne spláca a toto ustanovenie vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má dlžník ako spotrebiteľ povinnosť platiť úroky.

Nič to však nemení na situácii, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

Správne túto situáciu rozanalyzoval súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia a v závislosti od toho upravil sumy, ktoré je možné priznať žalobcovi a správne uzavrel, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, tak ako to vyplýva z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/98." Súd zároveň poznamenáva, že tento záver musí byť žalobcovi známy vzhľadom na to, že uvedená právna vec sa týkala práve žalobcu. Ústavná sťažnosť žalobcu týkajúca sa uvedeného konania bola odmietnutá Ústavným súdom Slovenskej republiky (uznesenie ÚS SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012).

Zo špecifikácie predloženej samotným žalobcom (prehľadovej tabuľky) súd zistil, že dlžná pohľadávka banky bola ku dňu zosplatnenia úveru spolu vo výške 555,65 Eur (posledný stĺpec a zvýraznený riadok tabuľky) a bola tvorená omeškanou istinou vo výške 545,38 Eur a nezaplatenými úrokmi z omeškania vo výške 10,27 Eur. Z

Z výpisu transakcií na účte žalovaného predloženého žalobcom súd zistil (viď 2 odsek strany 4 tohto odôvodnenia), že žalovaný zaplatil po zosplatnení úveru žalobcovi spolu 409,10 Eur. Z prehľadu čiastočných plnení zo strany žalovaného súd nezistil, že by žalovaný pri plnení výslovne určil, že žiada tieto plnenia započítať na iný nárok ako na istinu úveru. Preto všetky jeho čiastočné plnenia po zosplatnení úveru (v rozsahu 409,10 Eur) je potrebné započítať na istinu úveru v zmysle citovaného ustanovenia 566 ods. 2 OZ. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že nakoľko ide o zmluvu spotrebiteľskú a pre spotrebiteľa je priaznivejšia zákonná úprava v Občianskom zákonníku (t.j. započítanie na istinu), nie je možné pre čiastočné plnenia spotrebiteľa použiť úpravu obsiahnutú v Obchodnom zákonníku a ani prípadnú dohodu o prednostnom započítaní čiastočných plnení na iné nároky ako istina, ak by takáto dohoda bola súčasťou spotrebiteľskej formulárovej zmluvy (ktorá je vytvorená dodávateľom). Na podporu tohto tvrdenia súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/39/2011-86 zo dňa 20.09.2011, podľa ktorého, cit.: „Uvedené ustanovenie zmluvy (ustanovenie umožňujúce dodávateľovi započítať čiastočné plnenie spotrebiteľa na iné nároky ako na istinu - poznámka súdu) má za následok založenie nevyváženého vzťahu veriteľa a dlžníka v otázkach plnenia

dlhu spotrebiteľa. Nevyváženosť iba podčiarkuje skutočnosť, že vzťah sa v otázke plnenia stáva pre spotrebiteľa netransparentným a konanie dodávateľa v niektorých prípadoch až nepredvídateľným. Spotrebiteľ má pritom oprávnený záujem na prednostnom splnení predpísaných splátok a vždy prioritne istiny. Tento, vždy prítomný záujem slabšej zmluvnej strany vyjadril zákonodarca s účinnosťou od 1.1.2008 aj vo vyššie uvádzanom § 566 ods. 2 OZ.

Odvolačný súd zastáva názor, že ak zmluvná podmienka vo svojej podstate na škodu spotrebiteľa na jednej strane spôsobuje nerešpektovanie vôle spotrebiteľa a jeho oprávnených záujmov a na strane druhej umožňuje dodávateľovi bezvýhradne presadiť jeho ekonomické záujmy v zmluvnom vzťahu, zakladá tým nielen nerovnováhu, ale až hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 OZ). Ako uviedol Ústavný súd SR „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19, zverejnené aj na stránke Ministerstva spravodlivosti SR <http://wwwold.justice.sk/wfn.aspx?pg=h4c&htm=h4/rssrspotr.htm>).

Ak zmluva umožňuje ľubovôľu dodávateľa v tak závažnej otázke, akou je rozhodovanie o účele platby, a teda svojvoľné rozhodovanie o výške nielen príslušenstva, ale v konečnom dôsledku aj o výške samotnej istiny pohľadávky, nerešpektujúc pritom určenie

účelu platby zo strany spotrebiteľa, je zmluva v tejto časti hrubo nevyvážená. Ustanovenie zmluvy vedúce k opísanému stavu je v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ nie je spotrebiteľom osobitne vyjednané, ale je v rámci kontraktácie nadiktované v režime tzv. štandardnej typovej (adhézne) zmluvy, ide vždy o neprijateľnú zmluvnú podmienku.“

Na základe uvedeného súd priznal žalobcovi nárok na istinu vo výške 146,55 Eur (pohľadávka banky pri zosplatnení 555,65 Eur mínus suma čiastočných plnení žalovaného po zosplatnení 409,10 Eur).

Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.“), ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Zo špecifikácie pohľadávky žalobcu v podaní zo dňa 19.11.2014 súd zistil, že žalobca si uplatňuje úroky z omeškania vo výške 9% ročne v období od 06.10.2009 do 05.04.2011; 9,25% ročne v období od 06.04.2011 do 05.07.2011, 9,50% ročne v období od 06.07.2011 do 05.11.2011, 9,25% ročne v období od 06.11.2011 do 05.12.2011, 9 % ročne v období od 06.12.2011 do 05.07.2012, 8,75% ročne v období od 06.07.2012 do 05.05.2013, 8,5% ročne v období od 06.05.2013 do 05.11.2013, 8,15% ročne v období od 06.11.2013 do 04.07.2014 a 9 % ročne v období od 05.07.2014 do zaplatenia. Žalobcovi patrí úrok z omeškania v žiadaných sadzbach v uvedených obdobiach, ktoré v súhrne nie sú vyššie ako v prípade stanovenia podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. (k omeškaniu so zaplatením dlžnej sumy po zosplatnení došlo v čase, keď bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 1%, tzn. výška úroku z omeškania bola 9%).

Pri špecifikácii úrokov z omeškania po zosplatnení úveru súd pri zohľadňovaní jednotlivých čiastočných plnení žalobcu (ktorých prehľad je v 2. odseku na strane 4 tohto odôvodnenia) tieto čiastočné plnenia postupne neodpočítaval zo sumy 555,65 Eur (z celkovej pohľadávky banky ku dňu zosplatnenia úveru) ale zo sumy 545,38 Eur (t.j. celkovej pohľadávky banky mínus 10,27 Eur ako nezaplatených úrokov z omeškania). Súd totiž nemohol za základ pre výpočet úrokov z omeškania považovať aj kapitalizovaný úrok z omeškania ku dňu zosplatnenia, pretože inak by bol žalovaný zaviazaný k zaplateniu úrokov z omeškania z úrokov z omeškania, čo nie je prípustné, na čo poukázal aj samotný žalobca vo svojom podaní zo dňa 19.11.2014, ktorým špecifikoval uplatnenú pohľadávku. Každým čiastočným

plnením dlhu zo strany žalovaného sa tak znižoval základ, z ktorého súd určil úroky z omeškania so zohľadnením zmeny úrokovej sadzby podľa vyúčtovania žalobcu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu istiny (úroku a úroku z omeškania) mal žalobca cca rovnaký úspech ako neúspech (súd vyhodnotil jeho nárok na úroky za nedôvodný, avšak nárok na úroky z omeškania za dôvodný, pričom uplatnené vyčíslené úroky za čas po zosplatnení do 04.07.2014 64,66 Eur sú takmer v rovnakej výške ako vyčíslené úroky z omeškania po zosplatnení do 04.07.2014 64,96 Eur). Pri výpočte pomerného úspechu v konaní tak súd vychádzal z pomeru úspechu v konaní ohľadom uplatnenej istiny. Žalobca mal v konaní úspech čo do istiny v rozsahu 146,55 Eur z uplatnených 198,96 Eur, t.j. v rozsahu 73,66%, a neúspech vo zvyšných 26,34 %. Pomer úspechu žalobcu prevyšuje jeho neúspech o 47,32% (73,66% - 26,34%).

Žalobca si uplatnil právo na náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 19,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 79,06 Eur (za 2 úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia a podanie žaloby odmena 2x 24,90 Eur + 2x 8,04 Eur režijný paušál + 13,18 Eur DPH). Vzhľadom na pomer úspechu v konaní mu preto patrí právo na náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok v rozsahu 9,23 Eur (47,32% z 19,50 Eur) a trovy právneho zastúpenia vo výške 37,41 Eur (47,32% z 79,06 Eur). Trovy je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu v súlade s § 149 ods. 1 O.s.p.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

2. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (§ 251 ods. 1 O.s.p.).